

mændenes Pensjonsret, at en Embedsmand i Reglen skal forudsættes at være saa ligegyldig, for sine Efterladte, at han ikke vil antse det for rigtigt at vedligeholde den Formue, han har, blot for at hans Enke skal kunne faae en Pension af nogle Hundrede Rigsdaler efter hans Død. Det forekommer mig, at selv om hun ikke fik en Stilling mere igjennem den efterladte Formue end igjennem den Pension, hun ellers vilde faae, maatte han for sin Enkes egen Skyld, for den Behagelighed, det maa være for hende selv at vide, at hun har sine egne Midler at leve af, at hun kan staa paa sine egne Ben efter hans Død og ikke behøver at gaa til Statskassen for at nyde nogen Understøttelse, men fuldstændig kan klare sig med det, hendes Mand har efterladt sig, alene derfor maatte han været omhyggelig for sin Formue. Dette maa dog være en langt stolttere og smukkere Tæelse, og jeg mener, at Manden maa kunne se, at han gjør Uret imod sin Kone ved at være mindre paapasselig med Hensyn til sin Formue, fordi hun kan nyde en Understøttelse af Statskassen. Naar det blev fremsat fra en anden Side, vilde det maasse ikke undre mig saa meget; men at denne Betragtning kommer fra de Hverers Side, der forsvare Embedsmændenes Pensjonsret, har jeg aldrig kunnet forstaa, og kan jeg heller ikke forstaa nu. Mindretallet har under Nr. 14 igjen bragt Spørgsmaalet frem om Understøttelse til uforørgede Børn af Embedsmænd. Jeg kan ikke undlade her igjen kortelig at antyde, at det forekommer mig, at man her stiller Embedsklassen som en affondret, højere stillet Klasse end alle andre Statsborgere. Medens alle andre Folks Børn, naar de trænge, maa søge til Kommunen om Understøttelse, skulle Embedsmænds Børn understøttes af Statskassen. Naar man siger, at det ikke medfører nogen stor Byde, at det ikke er saa stor en Sum, saa siger jeg, at her er en anden Betragtning langt vigtigere, her er ikke Spørgsmaal om Summen, men om Vedligeholdelsen af denne Adskillelse mellem Landets Borgerklasser, idet alle andre Borgerklasser ere anderledes stillede med Hensyn til deres Børn. Ere Embedsmænds Børn da dannede af et andet Ler, af et andet Metal, eller hvad man vil kalde det? Ere de

ifølge deres aandelige eller fysiske Tilstand eller ifølge deres Oprindelse noget Andet end andre Folks Børn. Eller hvad er det da, der skal begrunde en saadan Adskillelse? Jeg kan ikke forstaa det. Dertil kommer, hvad jeg før har bemærket, at det at sætte i en Lov, at Kongen kan give en saadan Understøttelse, er at tage Bevillingsmyndigheden bort fra Rigsdagen i dette Forhold, det er at sige: i dette Forhold har Kongen ikke nødig at spørge Rigsdagen, men kan gjøre alene, hvad her er omtalt. Dette er principstridigt; det er Noget, vi ikke gjøre i andre Forhold. Derfor, hvorledes jeg end ser paa denne Ting, kan jeg ikke forstaa, at man vil holde paa dette gamle, overleverede Forhold. Det skriver sig fra den absolutistiske Tid, og jeg kan saa godt forstaa, at den absolutistiske Konge skulde støtte sig til sine Embedsmand, gjennem dem var det, han sagde: Vi alene vide, hvad der tjener til Jert Bedste, Folket har ingen som helst Medbestemmelse i nogen som helst Henseende. Det maatte ikke en Gang vide, hvorledes dets finansielle Stilling var; det var først i de allerseneste Aar, at man gjennem Stændene fik det drevet til, at det maatte faae at vide, hvorledes Finantserne stode. Kongen maatte støtte sig til sine Embedsmand, der var Thronens eneste og faste Støtter, og gjennem 3—4, ja maasse gjennem indtil 10 Slægtled maatte derfor Embedsmændenes Affom hæves op over hele det øvrige Affom, fordi det var af en anden Natur. Det er imidlertid nu forbi. Men det er ikke klogt — for ikke at sige videre — nu fremdeles at ville vedligeholde en Del af den gamle Slen-drian. Dette gjælder ogsaa om Forslaget under Nr. 15. Forslaget under Nr. 16 til en anden Affattelse af § 15 er ikke heller tilfreds med Lovforslaget; der vil man have Præsternes Ret til Pension fastslaet efter denne Pensjonslovs Grundbestemmelser, saa at Pensionerne skulle beregnes efter denne Lovs §§ 1. og 2, og man holder paa, at den hidtil gjældende Regel fremdeles skal være den gjældende. Efter som hele dette Spørgsmaal staaar i Befolkningens og i Folkets Representation og mellem Regjeringen og navnlig Folkethinget, er det jo et Spørgsmaal, Rigsdagen er aldeles affaaeren fra enhver Indflydelse paa. Den